
Kossobudy, st. 1, gm. Raciąż, woj. mazowieckie, AZP 45–58/7

Informator Archeologiczny : badania 34, 80-81

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Kamionka , st. (Aut. 126), gm. Smętowo Graniczne, woj. pomorskie	patrz: neolit
KANTORKA , st. 1, gm. Dobra, woj. wielkopolskie, AZP 63-44/1	osada kultury łużyckiej Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone od 30 października do 30 listopada pod kierunkiem P. Polcyna (Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza). Finansowane przez Polski Koncern Naftowy.
KĄTY , st. 6/7, gm. Słupca, woj. wielkopolskie	- osada kultury łużyckiej - osada z okresu późnego średniowiecza i nowożytności Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w terminie od sierpnia 2000 do kwietnia 2001 pod kierunkiem Piotra Osypińskiego (Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza). Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad. Wyniki badań zostały opublikowane w „Raporcie 2001-2002”, s. 177.
KOSSOBUDY , st. 1, gm. Raciąż, woj. mazowieckie, AZP 45-58/7	cmentarzysko kultury łużyckiej ze schyłku epoki brązu i wczesnego okresu epoki żelaza Ratownicze badania wykopaliskowe kierowane przez mgr. Zbigniewa Dłubakowskiego (Wyższa Szkoła Humanistyczna w Puławach). Finansowane przez Mazowieckiego WKZ. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 146 m². Celem prac w 2000 r. było zakończenie badań ratowniczych na najbardziej zagrożonej zniszczeniem części stanowiska. Dokończono eksplorację wykopu 11 i otwarto 5 wykopów (nr 13-16). W ich obrębie odkryto łącznie 45 obiektów (nr 119-163), z których 43 to ciepłopalne groby jamowe, 2 pozostałe to bruki kamienne. Jeden z nich (ob. 141) przykrywał 2 groby (ob. 158, 159), pod drugim nic nie znaleziono. Poza ww. grobami brukami były przykryte również groby oznaczone jako obiekty 161 i 163. W kilku przypadkach (obiekty nr 121, 122, 145, 146, 152, 156) nad stropami jam stwierdzono zaleganie 1-3 kamieni. Luźne skupiska kamieni stwierdzono w pobliżu obiektów 131 i 160. W wypełniskach jam grobowych znajdowano albo kości bez szczątków stosu, albo zmieszane z pozostałościami stosu, albo szczątki stosu zalegały bezpośrednio nad skupiskiem czystych kości. Regułą było (z nielicznymi wyjątkami) występowanie wśród kości fragmentów nieprzepalanej ceramiki, drobnych krzemieni i grudek granitu oraz – rzadziej – uszkodzonych często przez ogień ozdób z drutu lub taśmy brązowej w postaci kółek otwartych, zamkniętych lub o końcach zachodzących na siebie. Ponadto w obiekcie 123 znaleziono paciorek gliniany, w stropie obiektu 120 grudkę skorodowanego żelaza, w obiekcie 151 B wykonaną z brązu szpilę z końcem zwiniętym w uszko, a w obiekcie 135 podobną szpilę, ale wykonaną z żelaza. Oba egzemplarze, a zwłaszcza wykonany z żelaza nawiązujący do znanych z kultury kurhanów zachodniobałtyjskich szpil wiosłowych o wąskiej główce. Poza ww. przedmiotami wyjątkowo znajdowano w grobach również 1 lub 2 naczynia. Są to kubki, czerpaki i misy, które ustawiano w centrum lub na obrzeżu jamy grobowej, obok skupiska kości, czasem dnem do góry. W kwestii przynależności kulturowej i chronologii cmentarzyska odkryta w bieżącym sezonie badań ceramika nie wnosi nic nowego do ustaleń poczynionych w poprzednich sezonach. Obecność szpil nawiązujących do egzemplarzy wiosłowych wydaje się potwierdzać sugerowane już w sprawozdaniu z 1999 r. oddziaływanie z obszaru, kultury kurhanów zachodniobałtyjskich, co czyni prawdopodobnym funkcjonowanie cmentarzyska nie tylko w okresie HaD, ale także w okresie lateńskim.

	Materiał i dokumentacja z badań znajdują się w Służbie Ochrony Zabytków Województwa Mazowieckiego, Delegatura w Ciechanowie. Badania będą kontynuowane.
KOWALEWICE, st. 6-7, gm. Parzęczew, woj. łódzkie	• ślady osadnictwa neolitycznego • osada kultury łużyckiej (III-V okres epoki brązu) • osada kultury łużyckiej ze schyłku wczesnej epoki żelaza (Ha D) • ślady osadnictwa kultury przeworskiej (młodszy okres rzymski – okres wędrówek ludów) • ślady osadnictwa z okresy późnego średniowiecz i nowożytności Ratownicze badania wykopaliskowe prowadziła Fundacja Badań Archeologicznych im. prof. Konrada Jażdżewskiego w Łodzi. Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad. Pracami terenowymi na st. 6 kierowała dr Lubomira Tyszler. Badania trwały od 14 czerwca do 13 października i objęły obszar 1,95 ha. Prace na st. 7 prowadził dr M. Olędzki. Badania prowadzono od 10 lipca do 25 sierpnia na obszarze 1 ha. Wyniki badań zostały opublikowane w „Raporcie 2000”, s. 109-121.
Kozanki Podleśne, st. 1, gm. Świnice Warckie, woj. łódzkie, AZP 60-46/1	patrz: wczesne średniowiecze
Kozanki Podleśne, st. 8, gm. Świnice Warckie, woj. łódzkie, AZP 60-46/2	patrz: nowożytność
KOZANKI PODLEŚNE, st. 7, gm. Świnice Warckie, woj. łódzkie, AZP 60-46/27	• ślady z wczesnej epoki brązu • ślady osadnictwa ludności kultury łużyckiej • ślady osadnictwa ludności kultury przeworskiej • ślad osadnictwa z okresu nowożytnego Ratownicze badania wykopaliskowe zostały przeprowadzone od 1 do 15 czerwca 2000 r. Badania pod kierownictwem dr. hab. L. Czerniaka prowadzili mgr R. Kirkowski, mgr L. Guśniowska (Instytut Archeologii i Etnologii PAN, Oddział w Poznaniu, Zespół ds. Ratownictwa Archeologicznego). Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad w Warszawie. Pierwszy i ostatni sezon badań. Stanowisko jest położone na łagodnym stoku w pobliżu krawędzi doliny niewielkiego cieku, na glebach bielcowych o podłożu piaszczystym. Stanowisko zostało odkryte w efekcie penetracji powierzchniowych i badań sondażowych prowadzonych na trasie planowanej budowy autostrady A2 w kwietniu 1999 r. przez Centrum Badań Archeologicznych Fundacji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Odkryto ówczesne, bliżej nieokreślone ślady osadnictwa kultury łużyckiej i materiały nowożytne, których zasięg określono na 10 arów. Informacje te stały się podstawą zakwalifikowania stanowiska do wyprzedzających badań wykopaliskowych. Badaniami objęto obszar 11 arów. Po zdjęciu humusu za pomocą spychacza oczyszczono całą powierzchnię stanowiska. Pod humusem występowała skała macierzysta – piasek. W obrębie zbadanej powierzchni zarejestrowano 10 obiektów archeologicznych (w tym 8 nieokreślonych bliżej jam gospodarczych i 2 dołki posłupowe), 37 fragmentów ceramiki. Wspomniane obiekty i materiały można podzielić na 4 odrębne fazy osadnicze: 1) wczesny okres epoki brązu – fragment ceramiki, 2) kultura łużycka – 11 fragment ceramiki, 3) kultura przeworska – obiekt, 10 fragmentów ceramiki,